

LA PIPA D'EN RC

PUBLICACIÓ DIVORCISTA, AVORTISTA I FUTBOLISTA

Publicació Satírica

Fascicle n. 19/Preu: 20 Ptes.

13 de febrer del 1.979

CONFERERÈNCIA EPISCOPAL NO VOLEM BOTIFARRA DE BISBE

La Comissió Permanent dels Bisbes Espanyols és, per si no ho sabíeu, una mena de costellada de germanor que celebren de tant en tant els bisbes per a poder-hi dir la seva. Perquè si no la diuen es moren. La seva feina és fotre cullerada a tot arreu. Que això sigui tot el contrari del missatge evangèlic que postulen no hi fa massa. Ells tenen l'obligació de dir-hi la seva, perquè són els Vicaris de Crist sobre la terra.

L'Església dels privilegis s'esvalota. La sotana els tremola i l'alè se'ls entrebanca només de pensar que l'esquerra pugui guanyar les eleccions. Per això la Comissió Permanent dels Bisbes s'ha vist en l'ineludible obligatorietat moral d'orientar-nos. D'orientar-nos cap a la dreta, és clar. Perquè l'esquerra demana divorcis, avortaments i escola pública. I això pot acabar amb l'escandalosa font d'or que són les anulacions matrimonials dels tribunals eclesiàstics pagades a preu de petroli, amb les mesades

astronòmiques dels col·legis de l'Església, finançats en part amb subvencions de l'Estat, sense que aquest pugui controlar ni tan sols el destí d'aquestes subvencions. El triomf de l'esquerra és, sobre el paper, perillós. Per això fan jugar a les eleccions el seu Déu particular: un Déu vestit de capell cardenalici i de Palau Episcopal. Perquè el seu Déu no coneix els suburbis.

En aquest país, els mercaders, per a no ser foragitats del temple, han decidit posar Crist a la gerència de les seves empreses.

I no els ha anat malament. Han seguit robant a la descarada mentre seguien omplint totes les misses. I això també és responsabilitat dels bisbes.

I ara diuen que no podem divorciar-nos, perquè si ho fem acabaríem pensant que és millor no casar-se. I això és un pecat. On aniríem a parar si tothom s'estimés lliurement, passant de gairell totes les normes, mesures i tradicions establertes pels qui mengen d'elles? Poca broma i tothom de genolls en terra, que ens orienten: No podeu avortar, que si teniu pocs fills la mà d'obra serà més cara, i amb la crisi de vocacions que hi ha, només falta que les dones tinguin els fills que vulguin. Què seria d'un món sense infants, on el viador de torn no pogués anar dient allò tan bonic

de "venite ad me"?

Ja ho diuen prou, ja, això de "venite ad me". "Ad" les nostres escoles, volen dir. Car saben prou bé que les peles que l'Estat fa servir per deixar-los la paradedeta muntada són peles de menys que té el país per a muntar una escola pública com Déu mana: decenta i tolerant.

Fins aquí volíem arribar. Que no ens agrada que Déu interfereixi en les qüestions del Cèssar que, al cap i a la fi, això és missatge diví. I lamentar que en aquests temps el llamp de Déu aparegui als seus vicaris vestit d'interessos comercials. Clar que, per més d'un, sempre serà millor que no que vingui vestit de colomí. Ja ho sabeu.

Mec de la Sibèria

QUE SEPHARAD ENS ESCOLTI

"Escolta, Sepharad, / els homes no poden ser / sinó són lliures."

Un català universal, l'Espru, ho ha posat en solfa. Però a Sepharad són sords, no escolten, no volen escoltar res.

L'Antoni és un home que no està sol. Té una pàtria i per ella treballa: és català. Una cosa no massa lluidora, si voleu, però entranyable. Perquè entranyable és la tasca de redreçar una pàtria.

Sepharad engoleix els fills de la terra catalana amb la mateixa dèria que fa servir en el seu afany de mantenir l'esquena dreta. Perquè Sepharad creu ser l'esquena d'un país invertebrat.

Es un home que no està sol. Fa servir la seva tècnica i els seus coneixements per fer pel·lícules arrelades amb força a la terra on ell mateix està arrelat: treballa per la cultura del seu poble.

L'Antoni Ribas accepta amb il·lusió el suggeriment de Sepharad de fer una pel·lícula sobre els catalans universals. Pensava, pobre noi, que Sepharad començava a comprendre. El doctor Puigvert, Joan Miró, Josep Lluís Sert, Charlie Rivel, Salvador Dalí, l'Antoni Tàpies, Pau Casals, Joan Oró, el doctor Trueta, el doctor Duran i Reynals, Salvador Espru, el doctor Barraquer i Montserrat Caballé són els catalans universals de l'Antoni Ribas, l'home que no està sol.

Aquests són els noms perillosos que han fet trontollar els fonaments de Sepharad. Davant la grisor d'una gestió cultural corrupta i atterridorament mancada de qualsevol perspectiva que no sigui la permanència dels cacics de la cultura; davant la vergonya de mil i un caus de paper i lletres, d'instàncies, pòsses, certificacions, còpies triplicades i signatures d'excel·lentíssims senyors; davant, en fi, de la foscor més fosca, tretze catalans, de la mà d'un home que no està sol, han demostrat a bastament que el seu poble és més que una vèrtebra: és un cos ple de vida.

Literalement aterrits, aquells pilons mal forjats d'home han decidit tancar sota set claus el missatge recollit per l'Antoni. Sepharad vol encara ser una terra sense articulacions.

L'Antoni, però, sap que no està sol. I ha projectat la seva pel·lícula al bell mig de la plaça de Catalunya: un símbol eloqüent, que no ha trigat a ser trepitjat per l'estultícia dels criats de Sepharad: l'Antoni Ribas ha estat conduït a la Comissaria i obligat a declarar sobre la seva "malifeta". Amb ell volem declarar també nosaltres que...

...podem tolerar una pel·lícula tancada en un armari. Però que en un home s'ofengui Catalunya, que en un home es converteixi en fum i somni la llibertat d'expressió, que es faci, en fi, un home centre de les vexacions i de les arbitrietats d'aquest subjecte impersonal que rep el nom de Sepharad ens fa alguna cosa més que pessigolles: perquè l'Antoni Ribas no està sol.

Que ens escolti, Sepharad. Que ens senti cridar: Mai no entrara Sepharad en l'amor dels catalans si ser català no deixa de ser un delictes.

Però a Sepharad són sords.

Mec Màstic

Amb la pipa al morro

CAMPANYA ELECTORAL

El PC farà una crítica al bipartidisme del PSOE. El PTE farà una crítica al tripartidisme del PC. L'ORT farà una crítica al quatripartidisme del PTE. En fi: el pare Carbassier.

ALCALDES

Com els partits vagin designant alcaldables de Barcelona a homes tan foscos, haurem de comprar espelmes.

CRÍTICA

El PCE farà una crítica fraternal al PSOE; Cainistes! Més que cainistes!

MESURES POLICIALES

Noves mesures de Martí Villa: la policia es desplega per Madrid i ocupa el doble de lloc.

PRESÓ

Nou candidats a diputats de l'Herri Batasuna i vuit de la Lliga Comunista Revolucionària han ingressat en presó. "Els dels altres partits aniran entrant de mica en mica" està a punt de declarar Martí Villa.

LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

Al PSUC la llibertat d'expressió és absoluta i total. Per això els seus militants han d'escriure novel·les per a dir-hi la seva.

LES CLEDES TENEN RAÓ

En les seves cledes publicitàries els de l'UCD tenen molt d'interès de fer-nos saber que gràcies a ells tenim Geneïtat. En això sí que els hem de donar tota la raó.

PA AMB TOMÀQUET

El fet que el pa amb tomàquet no sigui citat d'una manera precisa i clara al projecte d'Estatut és un atemptat més als nostres drets digestius nacionals.

EL BATLLE DE CONVERGÈNCIA

Els catalans de les pedres en treuen pans, menys en Pujol, que en treu candidats.

"LA SOLUCIÓ A UN RETO"

Per nosaltres, la solució a un repte és fer-los fora.

RENEGUEM!

El bisbe de Vitòria diu que a Espanya es renega més que a qualsevol lloc del món. Però l'home és tan curt de vista que encara no sap perquè.

EL "FATXA" QUE TE CRIO

Els "fatxes" que varen assaltar la facultat de Dret de Madrid no tenen problemes generacionals, perquè molts d'ells han après a fer el gamberro dels seus pares. Aquests són funcionaris fructífers de reconeguda caradura. O sigui que en aquest cas podem parlar amb propietat de: fills de fatxa.

PORNO VIGILAT

Tot i que el govern acaba de prohibir la pornografia, la Susana Estrada no té el domicili vigilat.

NAZIS DE LLUNY

Els nazis del "Partit Nacionalista català" han omplert Barcelona de creus gamades i àguiles imperials. I també de cartells amb la inscripció: Catalunya, desperta! A sota hi posen la seva adreça: Irishtown, Dublin, Irlanda. El local se l'han buscat lluny per si un dia d'aquests despertem.

ESLÒGAN

El pròxim eslògan no és nou del tot: "Catalans, la Generalitat vetlla per vosaltres". No cregueu que s'inventés el 6 d'octubre. Va fer-se l'endemà del 18 de juliol.

ADOLF SUARES CATALÀ

Suárez ve a Barcelona. Barcelona se'n va.

ELS FORATS DEL CAMP

El camp no vol pegats. Els reventats són els qui el treballen.

AUTONOMIA

En Felipe González va dir a Joan Reventós que digués a Eduard Martín Tóval que digués que el PSC-PSOE tenia autèntica autonomia respecte al PSOE.

VAGA DELS BANCS

Fa uns dies es va produir la vaga bancària. A nosaltres, afortunadament, ens va agafar amb les lletres per pagar i, ja se sap, qui dia passa any empeny. Però no volíem parlar dels maldecaps administratius d'aquesta casa, la vostra, sinó dels "esquirols".

La vaga va ser seguida per la immensa majoria dels treballadors del ram que, amb un gran sentit de l'humor, es varen dirigir cantant en processó de Banc a Banc. I què cantaven?, doncs més aviat cridaven: "Esquirols, esquirols". Resulta que els Bancs varen continuar oberts gràcies als "esquirols" acostumats després venuts als favors del capital que són una mena de desgraciats especialitzats en llepar el cul dels seus amos, pidolant favors sense nom i que es consideren afortunats de menjar les engrunes de la taula gerencial. Als Bancs també n'hi ha d'esquirols encara que a cop d'ull no ho semblen pas. Horn diria que es

tracta de persones normals però no ho són de normals i de persones en tenen la carcassa i poca cosa més. Es consideren gent de bé i estan per damunt dels conflictes, ells no surten al carrer a demanar res. Doncs si volen demanar ja saben tot un excels repertori de genollons especials i posttracions de primera.

Que si Senyor Martínez; faltaria més Don Antonio; sempre a la seva disposició Sr. Director.

Ara nosaltres, que som molt saberuts, hem trobat la manera d'acabar d'una vegada amb aquesta raça de l'esquirol-gos. Si la vaga acaba amb millores pels que les han reivindicades, doncs als esquirols se'ls fa pam-i-pipa i que els apugi el sou Sant Pere. Ja ho veurieu com treien barrumera pels ullals i és que tontos no en tenen res. Són senzillament, la brossa del progrés.

Joan García
comptable de segona

No! No! No! Aquest poble

no potser
la sucursal
d'un sol banquer.

valen per a d'altres terres i. La nostra agricultura re- esures diferents d'unes nor- ques elaborades per a tot El nostre món cultural, d'investigació

No serà una visió "sucursalis ho podrà resoldre; necessitei la necessària solidaritat am pobles, regions, homes i tota la geografia espanyol respecte recíproc, i en la defensa del que cadascú necessita.

Ara és l'hora de CONVERGÈNCIA I UNIÓ

Botifarra Catalana

CONSELLS AL NOSTRE LECTOR/ELECTOR

Nosaltres recriminem:

A Jordi Pujol, la seva poca alçada.

A Joan Reventós, l'imperialisme - internacional - colonialista del seu cognom i llinatge holandès. Ja que és un descendent dels Rabenshofen que al servei de l'Emperador Carles V d'Alemanya i ler. d'Espanya, es situà a Barcelona i es dedicà al tràfic i l'evasió de l'or d'Amèrica (!).

A Heribert Barrera, el

que es barri ell mateix el pas, en comptes de barrar el dels altres.

A Carles Sentís, l'excés d'agilitat mental i física, i l'habilitat dialèctica.

A Rosend Audet, l'haver-se presentat pel Front Nacional de Catalunya sense treure el rètol de "médico" que té a la porta de casa seva.

A l'Antonio Cañellas, els trasvassaments ideològics.

Les Nostres Institucions

Perquè serveix el Diccionari Fabra? Aquesta pregunta té diverses respostes. Tot depen de l'estat i condició d'aquell que el posseeix.

Per exemple a nosaltres no ens serveix de res, en canvi el senyor Jiménez Losantos pot comprovar, gràcies al Fabra, que el nostre idioma té diverses maneres d'insultar i dir el nom del porc a qui s'ho mereix. Indubtable utilitat d'un estri que en aquest país a vegades es pot convertir en una arma mortífera. Això li va passar a una veïna de qui escriu això. La pobra senyora, al cel sigui, va morir víctima d'un fabràs. o sia d'un cop de Fabra. El seu marit que era molt bèstia es va prendre molt malament que les torrades de l'esmorzar estiguessin socarrimades i li va tirar al damunt allò que primer va trobar. I vet

aquí com Don Pompeu va col·laborar de manera involuntària a una mort tan lletja. Però no tot han de ser desgràcies que servidors coneix a una noia especialment poc afavorida que va lligar a través del conegut sistema Fabra: "Escoltí jove què vol dir còtila?.. "Que em faria el favor de dir-me el significat de pínula?". Etc. Com podeu suposar d'aquesta manera s'introdueix la familiaritat de mica en mica i tot acaba, com de costum, al llit.

Però nosaltres el Fabra el fem servir molt per tal d'arribar a una mena d'armari altíssim que tenim a la redacció ja que sempre ens fan falta aquells emprenyadors tres centímetres de més. Cop de mà al Fabra i tot sol·lucionat. Ja ho sabeu Don Pompeu, a vostè sí que el recordem per les seves obres.

L'ANTIC PACTE DE SAU

El projecte d'Estatut s'acabà d'arrodonir amb l'"entesa" sobre la comarcalització: els més idealistes i històrics recordaren els projectes de Catalunya-Ciutat. Els més joves i radicals interpretaren que es tractava de convertir-les en barris de Barcelona... d'una Gran Barcelona "superporciolca, de trenta milions d'habitants governats aparentment des de Madrid, però, en realitat des d'Amèrica del Nord i

des d'Alemanya, gràcies al patriotisme heroic i abnegat de Suárez i González.

Notícies de l'altre món

BITLLETS DE 5.000

Els parlamentaris del Pacte de la Moncloa es creguen de bona fe que els bitllets de 5.000 pessetes representaven —com els assegurava Suárez— una pila d'estalvis (estalvi de paper, d'espai a la butxaca, de temps en el compte de bitllets, etc. etc.).

En realitat han representat una simplificació de tràmit i risc pels que els comptes corrents els tenen a Suïssa. Ara hi envien la senyora, que els porta embolicats en el clínex... com si res, i ben col·locats.

BRIGADES VATICANES?

La classificació moral d'aquest article és 4 R. Així que si continues llegint faràs un pecat mortal.

No podem dir que ens ho ha dit un ocellet, ja que la premissa ho ha bescantat a dojo: el Vaticà juntament amb alguns parlamentaris italians han instrumentalitzat el grup terrorista "Brigades Roges" per atemptar contra la vida del polític democristià Aldo Moro, al cel sigui. Aldo Moro volia vendre la seva ànima al diable comunista i no se li va permetre.

Hem quedat bocabats. Sabem que tot el que llegim, escoltem i veiem

referent als esdeveniments mundials és del caire d'un gran "Guignol". Sospitem quines mans eren les amagades darrera l'escenari; però, el Vaticà...?

Si es confirma aquest fet, ja n'hauréu fotut un bon tall a l'olla, ja!

Des d'aquí, per tal d'ajudar, passem avís a l'Esperit Sant perquè faci alguna gestió miraculosa a fi de clarificar l'afer. Un miracle el proper 29 de febrer —aquest dia seria una veritable proesa— quedaria ben bonic. I de nou hauríem trobat el nord. Esperem.

VULL SER VELL

Això de ser vell és l'hòstia. Et foten en un racó i només els interessa saber quina mida fas d'alçada i d'amplada i si t'agrada més la caoba o el pi. T'estimen molt si tens peles i si no en tens, fas nosa.

Et parlen de la "tercera edat" i et diuen que els vells també poden ser persones i que els cal comprensió, afecte i consideració. De vegades t'entaforen en asils tronats amb el viàtic sobre la taula de dormir i l'assistència obligatòria a la missa diària. Si tens més sort pots sortir al carrer a veure el sol i parlar amb els amics que queden.

Ara les "Caixes d'Estalvi" s'han inventat els "Caials dels Avis" que venen a ser com un magatzem de ferralla passada de moda i inútil.

En definitiva que tot-hom espera que us moriu. Però s'acosten les eleccions

i vet aquí que aquest és el vostre moment: us apugen les pensions i parlen de vosaltres amb un somriure d'orella a orella. Us parlen de seny i moderació. Us recorden els favors que no us han fet mai. Us prometen allò que tampoc no pensen fer. I volen que us centreu. Per què aquest interès?

molt senzill, perquè sou molts i perquè sou vots. Vosaltres, però, feu botifarra i no voteu a ningú d'aquells que després de 1979 anys de manar encara us asseguruen que quan ells manin tot canviarà.

De Senectute

ÀNIMES DE CÀNTIR

PATTY HEARST

Amèrica és un país sense sorpreses. Ara mateix un nen que volia ser Superman ha saltat d'un setè pis i s'ha esclafat a terra. L'altre dia una noia va matar tres persones perquè era dilluns i estava avorrida. No és una sorpresa, doncs, que la simpàtica milionària de l'exèrcit simbiòtic, amb uns quants morts a l'esquena, sigui afavorida per un indult generós i oportú.

Ja sabeu és allò de l'"American way of life", la manera americana de viure. Si ets negre, per exemple, et poden condemnar a mort per qualsevol fetsa. I si ets d'esquerra, fixeu-vos amb Sacco i Vanzetti. Et maten, t'enterren i uns anys després demanen perdó.

Però, què és aquesta noieteta? Ben senzill, Patty Hearst no és ningú. És l'acumulació de tota l'estultícia i la imbecilitat dels ninots programats per la "democracy" del xiclet i del napalm. Ara es casarà amb un policia bo, una gran persona, ja sabeu. Ah! i li agraden molt els nens, en vol tenir molts. La Patty escriurà, també, les seves memòries, que, convenientment editades per les editorials pater-nes, es convertiran ràpidament en lectura àvida dels milions i milions d'habitants rossets i magres que pul-lulen intranquils enmig dels gratacles, mentre passegen la seva impotència domesticada i busquen, freturosos, la seva gàbia quotidiana.

Ai, Patty! Jo també vaig estar enamorat de la teva fugac estela de revolucionària i vivia amb tu la desgràcia d'una condemna massa llarga. Ja se sap, el capital no perdona.

Gridó, el de la canya florida.

Però ara el malparit d'en Carter ho ha engegat tot en orris. T'ha indultat i tu has fet, ja, les primeres declaracions. I noia, què vols que et digui, això fa llufa, i del meu somni d'abans en resta només una Patty més curta de gambals que feta d'encàrrec. Que no eres massa intel·ligent ho veia a venir, que no ho fossis gens ha estat una sorpresa, per la qual cosa ja t'estàs buscant qui et faci la gara-gara. Adéu!

Nota de la redacció.— El nostre corresponent Gridó, el de la canya florida (la canya i no la conya), víctima d'un cruel atac de sífilis emocional ens demana que dispensem el seu llenguatge florit i apassionat, però és que de Patty només n'hi havia una i que es casà amb un policia bo és per a ell una impressió gairebé definitiva.

Ultima hora.— Ha expirat en Gridó, pobre noi, quina afecció tenia per la Patty. Abans de morir la va insultar cruelment. Va dir-li: "fills de cacauet", "el ianqui que et va parir", "mala patty", etc. Les seves últimes paraules foren per a recordar-nos que no és conya que és de canya.

"AQUEST PARTIT NO TENIA PROU DINERS PER A PAGAR EL TEXT DE L'ANUNCI, NOMES HAN POGUT ADQUIRIR L'ESPAI. AIXO SI, ENS HAN ASSEGURAT QUE SI SURTEN ELE-GITS HO FARAN MOLT BE".

HIMNE DE LA BUGADA NACIONAL

Via fora lladres!
i especuladors:
els de talonari
de diner a l'engròs!
de les grans indústries
i el jornal escàs,
els de l'embollica
que embolicaràs
amb els de la Hisenda
i els Ajuntaments
que, quan donen comptes,
de clars, no ho són
gens.

Via fora lladres!
i especuladors
que amb els de la clicla
fan el caldo gros:
els qui aixequen pisos
per sobre els terrats
i el sol i la vista
treuen del veinat
i obtenen llicència
per obres i plans
que amarguen la vida
als bons ciutadans!

No volem que ens manin
els qui fan el joc
als que el cor el tenen
més dur que no un roc,
i els que quan us parlen
tot ho fan bonic
però són pel poble
el pitjor enemic
perquè ens fan més pobres
mentre ells es fan rics
robant-nos a embostes,
grapats i pessics!

Via fora lladres!
i especuladors:
els de talonari
de diner a l'engròs!
que venen i compren
triplicant el cost
i amb l'esforç dels altres
fan el seu agost;
intermediaris
que no fan res més
que escanyar i fer pobres
l'obrer i el pagès!

Via fora els lladres!
i especuladors
que van destroçant-no
el que era de tots:
els rius i les platges
cales i aiguamolls,

velles carrerades
caminals i fonts,
i ens tapen els monstres
tots els horitzonts
bo i emmetzinat-nos
l'aire dels pulmons!

Volem una Pàtria
lliure com abans
i dur deslligades
la llengua i les mans;
que es tracti amb respecte
a la bona gent
i la taifa acabi
de tants delinqüents;
que els infants s'atenguin
i als vells i als malalts

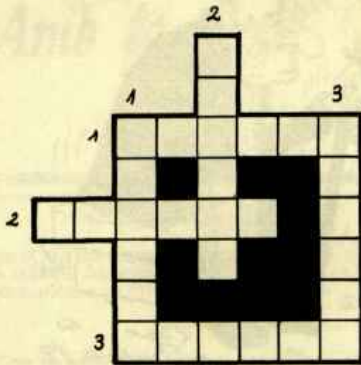
i escoles no manquin,
asils ni hospitals!

Visca Catalunya
i els pobles germans
si saben conviure
amb els catalans
però si ens enganyen
com han anat fent
volem Catalunya
lliure i independent!

Anònim (1979)

mots encreuats

HORIZONTALS

- 1).— Qui és?
- 2).— A casa seva el coneixem.
- 3).— (A l'inrevés). No serà alcalde.

VERTICALS

- 1).— Millet de Banc.
- 2).— L'ú i el dos jugaven i el tercer va rebre.
- 3).— (A l'inrevés). Si plou no és millet és mullat.

SUBSCRIPTOR

Num i cognoms Tel.

Domicili Població

Em subscribo a la col·lecció de fascicles satírics "La Pipa d'En Roc", per un any, a comptar des de la data d'avui.

El pagament de 1.000 ptes. el faré efectiu

☐ per correu certificat a nom de "La Pipa d'En Roc"
Apartat de Correus, 52 (Mataró)

☐ per domicili bancària

Sr. Director del Banc/Caixa

Agència Carrer

Població

Distingit senyor,

Us agrairé volgueu fer efectiu amb càrrec al meu compte corrent/d'estalvi núm.
al rebut que, per valor de 1.000 ptes. us presentarà Edicions "LA PIPA D'EN ROC".

Molt atentament
(signatura)

Data

QUÍ HA RESTAURAT LA GENEITAT?

CENTREM-NOS

VOTA L'ÚNIC CENTRE:
EL DE LA CIRCUMFERÈNCIA

CENTRISTES DE CATALUNYA-UCD

Ara!

COALICION PORNOCRÁTICA

**ENS TORNARÀ A DONAR
PEL SAC**

COM SEMPRE

EDICIONS "LA PIPA
D'EN ROC"
N. Reg. Emp. Edit. 1963/
78
Apartat de Correus, n. 52
Mataró
ISBN 84-85539-01-X
ISBN 84-85539-00-1 (OC)
Dip. Leg. B-34.263-1978

Fotocomposició: Copista-
ria La Juliana-dr. farrero, 6
(Argentina)
Imprimeix: Impremta Mas,
Gnral. Mola, 76 (Mataró)

Equip Redactor: Toni Al-
bert, Pere Artigas, Fran-
cesc Costa, Josep M. Fà-
bregas, Jaume Graupera.
Dibuixants: Josep Novellas
i Artur Palomer.

Correcció: Ricart Morros i
Rafelques.

Tots els dibuixos i articles
signats no expressen ni
l'opinió de llurs autors.

